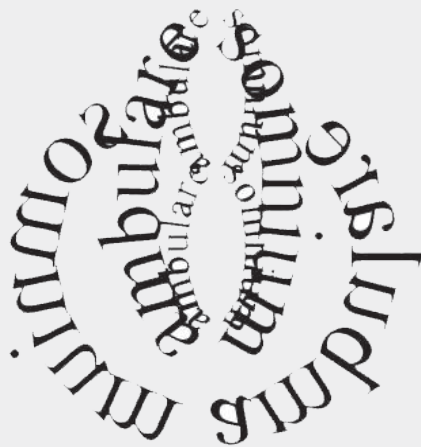

F-AMFIBIA

Osetila je udar sa leve strane glave. Nije ni primetila da se nešto dešava.

U istom trenutku osetila je da postaje veća i veća, kao da više ne može da se smesti u svoje telo, kao više nije samo ovo maleno, besmisleno telo.

Njena moć prolazila je granice kože, izašla u prostor. Od sada je znala da je IZVAN svega, da niko ne može da je uhvati. Da niko ne može da njome vlada. Njen prostor bio svugde, bila je sve i svašta.

Otvorila je oči, nalazile su se u vodi. Oko nje sve naduto rojevima deformisane ikre.

Znala je da pada u nesvest.

Onda nije bilo ništa, samo je osetila čudnu vrstu vazduha u plućima. Nikad pre disanje nije joj bilo toliko prijatno. Posle toga verovatno se probudila ali zidovi složeni od male sjajne ikre su nestali. Verovatno je i voda nestala. Bila je u poznatoj sobi, sela na stolicu, otvorila svesku, koja je na neki čudan način već bila u njenim rukama.

Dnevnik Marije Magdalene:

Rodila sam zlatno dete. Ja – zauvek čista, nikad ne dodiruta. Dete je izašlo neočekivano i brzo. Zlatno, tvrdo i hladno.

Ledeni sin.

Odmah stigle su sve moje prijateljice, komšije, drugarice, stotina drugih majki. Treptale su trpavicama, otvarale tihe, koralne usne.

– Božansko dete!

Očarane žene su me uzele na ruke i bacale ka nebu. Bila sam laka i sjajna, kao mala sveta ptica.

– Ići ćeš u raj, sveta kraljice sveta, rodila si nama zlatnog sina.

... Rodila sam sjajnoga kraljevića sveta.

Videla sam to.

Nisu mogle da ga pojedu. Polomile su zube. Sada se bojim ovih praznih, nagih gingiva.

I opet su mi se usne napunile vodom. Odustala sam od čitanja, opet sam se nalazila u čistoj tečnosti. Tanke papirne stranice raspustile su se u mojim rukama, moja kosa podigla se visoko, a moje prste spojila transparentna membrana.

Nežno sam padala dole,
mirna, snažna, okružena svetlošću.
Svetlost bila složena od oblaka ikre.
Znala sam da je samo njihovo postojanje, sam njihov vodeni ples
samo za mene,
samo za moju čast.

DRVO

Sećam se moje mame kad mi je pričala o tome kako je postala jedna vrsta drveta. To je bilo vreme bez lekova, sa deset ili dvanaest sati sna dnevno. I zbog toga što sam tada toliko spavala imam jednu teoriju, ali neću vam ništa reći. U svakom slučaju mislim da je sve to bilo samo proizvod mog mladog i iskreno čistog uma.

Sećam se ovog drveća i moje mame-drveta. Imala je sjajne, zelene grane i činilo mi se da svo ostalo drveće nije bilo ništa naspram nje. Nikad nisam mogla da uđem u ovu šumu gde je rasla moja mama, ali ponekad sam stizala negde gde sam mogla neopaženo da gledam drveće. Imala sam sa sobom ptičiji kavez koji sam držala uvek pored sebe. Unutra je bio dosta velik, debeli crni pauk.

U maminoj šumi uvek je bilo interesantno. Bilo je tamo oko dvadesetak ili tridesetak stabala i jedna žena koja im je nešto pričala, a ona su uvek slušala i radila šta god je ona želela. Nisam volela ovu ženu i činilo mi se da drvo-mama uopšte ne želi to da radi. Nije ni bilo čudno – drveće je izledalo baš glupo kad je moralo da pleše ili da radi neke besmislene fizičke vežbe. Dobro se sećam mame koja pleše i koja se spotala o sopstveno teško korenje, lomila granje i gubila lišće. Ostalo drveće je izgledalo još gluplje, verovatno je bilo luđe od moje mame. Jednog dana kad sam opet pobegla da gledam šumu, mama je imala samo suvo, žuto lišće, a žena iz šume je sedela pored nje i trudila se da je nagovori do pleše.

...

Na kraju je otac samo lupnuo na vrata.

Drveće je nestalo, samo su paukovi plašljivo gledali iz čoškova.

...

Još uvek tražim šumu gde drveće mora da igra.

GEOMETRIJA

Odlučila sam da budem ipak ON. „Lakše biti muško, sine!“ bacali ste mi u glavu dvadesetak godina. Onda mora da je to istina. A sve ima svoje konsekvencije. Neću da sam gubitak. Neću da mi ceo život nešto fali. Dopuni me. Hoću da me smatraš savršenom pojavom. Odlučila sam JA. Ja sam muškarac. Heteroseksualni, visoki, snažani, mesožder. Dolazim iz Evrope. Pravi junak. Ja sam tvoja prokleta imaginacija, tvoje proketo vaspitanje, tvoja prokleta maštanja i tvoj jedinstven cilj. Ja sam tvoje priviđenje, tvoje znojne noći, polucije, evolucije, manifestacije. A sada, kad već znaš istinu – izvoli – slobodno igrati!

Bacam se o zidove. Tako 3 minute i 12 sekundi (obavezno proveriti!). Veća od svoje veličine. Teža od svoje težine. Moj prazni prostor, moje nepostojeće telo. Moje paranoično gubljenje vremena/imena/glasa/vazduha. Moja dinamika, moje beskrajno kretanje. Ja sam KUGLA.

$$V = \frac{4}{3} R^3 \pi$$

Ja sam kugla bez muke, bez tela, bez smrti.

Znam da ti treba definicija. Nemam ja tela, ale sve moje tačke prostora su jednako udaljene od središta JA. Tebi je potreban snažan identitet, je l'? Nisam dovoljno verodostojna.

Da li shvataš šta je KUGLA?

Trudim se da ti objasnim, nemam više snage. A šta ako nemam definiciju?! Prokleti mehanizam. Zidanje zidova. Zidanje identiteta. Sjajno! Čini ti se da je tako bolje. A ja ti kažem da kad godine prođu bićeš tužan. Bićeš najtužniji na svetu i nećeš znati gde je izvor tvoje tuge.

Vatra boža (a Bog ne postoji).

Čarobne biljke.

Jabuka OTROVNA.

(Koji oblik ima jabuka? Razmisli malo.)

Savet: postani i ti kugla. Možeš da budeš bomba.